

“మేడం...నావి కన్పించటం లేదు”
క్లాస్ జరుగుతుండగా గట్టిగా అరిచింది
అరవింద.

“ఏం? కన్పించటం లేదు?” లెస్సన్
ఆపి చిరాగ్గా అడిగింది మేడం.

“రింగ్..ఇయర్ హ్యాంగింగ్స్ కన్పించటం
లేదు” ఏడ్చుకుంటూ అంది.

ఎలా పోయాయి? ఎక్కడ పోయాయి?
ఎప్పుడు పోయాయి? ఎవరు తీశారు? రకరకాల
ప్రశ్నలతో గోలగోలగా తయారయ్యింది క్లాస్ రూం.

“వంటి మీదుండాల్సిన నగలు ఎలా
పోయాయి?” అరవింద డెస్క్ దగ్గరకొచ్చి కళ్ళతోనే
క్లాసంతా కలయ జూస్తూ అడిగింది.

“షాంపూ చేసుకోవడానికి తీసి బ్యాగ్ లో వేశాను
మేడం! పెట్టుకొనే టైం లేక అలానే క్లాసుకొచ్చాను.
సెకెండవర్లో కూడా బ్యాగులో వున్నాయి. అవి లాస్ట్
మంత్ నా బర్త్ డే గిఫ్టుగా డాడీ ఇచ్చారు మేడం”
కళ్ళు తుడుచుకుంటూ చెప్పింది.

మేడంకి ఏం చేయాలో అర్థం కాలేదు. పెద్దవా
ళ్ళతో వ్యవహారం. దొంగ ఇక్కడే..ఈ రూంలోనే
వున్నట్టు స్పష్టంగా తెలుస్తోంది. కానీ ఎలా? ఎలా
పట్టుకోటం? ఎవర్ని నిలదీయటం? భారంగా
నిట్టూర్చింది.

అదో కార్పొరేట్ కాలేజీ! అక్కడంతా లక్షాధికార్ల
ముద్దుల కూతుళ్ళు..కోటీశ్వర్ల గారాల పట్టెలు
చదువుకొనడానికి వచ్చారు. వాన కురవకుండానే
విరిసిన హరివిల్లులా వుంటుంది ఆ క్యాంపస్ వారి
రంగు రంగుల కాస్టీ డ్రెస్సెస్ తో. అచ్చు మొబైల్
గార్డెన్ లా వుంటుంది ఆ ఆవరణ.

ఆ వాతావరణంలోనూ చిన్న చిన్న దొంగతనాలు
జరిగిపోతూనే వున్నాయి. ఎవర్ని వేలెత్తి
చూపే సాహసం చేయలేం..ఎవర్ని అనుమానించే
పరిస్థితి లేదు. అందరూ డబ్బులో మునిగి తేలే
వారే..ఇశ్వర్యంలో పుట్టిన అదృష్టవంతులే. కానీ నోట్
బుక్ పోయిందనే..చెప్పులు కన్పించటం
లేదనే..పుస్తకంలో పెట్టిన ఐదొందల నోట్ మాయ
మయ్యిందనే కంప్లయింట్లు. ఆఖరికి బాత్రూంలో
వుండే ప్లాస్టిక్ బక్సెట్ క్లూడా కాళ్ళిస్తుంటాయి.

ఇక్కడందరూ లక్ష్మీదేవికి అనుంగు పుత్రికలే.
గొప్పవాళ్ళందరికీ గొప్ప బుద్ధులుండవనడానికి
ఇవన్నీ కొన్ని నిదర్శనలు. కానీ ఇప్పుడు పోయింది
మామూలు వస్తువుకాదు. విలువైన బంగారు
వస్తువులు.

డబ్బు..హోదా..వలుకుబడి అన్నీ వున్నా కాలేజీ

స్థాయికొచ్చిన తర్వాత కూసంత
సంస్కారం..కూసంత సోషల్ బిహేవియర్ నేర్చుకో
వాలి. బాబుల బ్యాగ్ గొండ్లు చెప్పి అర్థకుల్ని భయ
పెట్టే రోడీ అమ్మాయిలు సైతం ఇలాంటి పనులు
చేయడానికి వెనుకాడం లేదు.

దొంగ ఎవరు?

“చూడండి గాళ్ళ! అరవింద నగలు మీలో ఎవ
రికైనా పొరబాటున దొరికినట్లయితే ప్లీజ్ ఇచ్చే
య్యండి! తెలిసో తెలియకో దొరికిన వస్తువే కదా
అనుకోవచ్చు. మీరు చిన్నపిల్లలు కదా! అలా అను
కునే అవకాశం వుంది. అవి బర్త్ డే గిఫ్ట్లు. సెంటి
మెంటుగా ఫీలవుతోంది” వాళ్ళని మెల్లగా
దువ్వింది.

“అరవిందా! ప్రిన్సిపాల్ గారికి ఒక కంప్లైంట్
రాసివ్వు” తన బాధ్యతగా చెప్పింది. అంతకంటే
ఎలా చెప్పాలో తెలీలేదు. వాళ్ళతో మాట్లాడడం కత్తి
మీద సాము లాంటిదని ఎన్నో సంఘటనలతో
అనుభవ పూర్వకంగా తెలుసుకున్న మేడం బుజ్జ
గించి జోలపాడుతోంది.

లంచ్ బ్రేక్ తర్వాత క్లాస్ రూంకి రాగానే “అర
విందా దొరికాయా?” అడిగింది.

“లేదు మేడం..” ఎర్రబడ్డ కళ్ళతో చెప్పింది.
కొద్దిసేపు మౌనంగా వుండిపోయింది మేడం.
హఠాత్తుగా ఏదో గుర్తొచ్చినదానిలా “ఆ..అన్నట్టు
మీకీ సంగతి తెలీదు కదూ!”

ఏ సంగతి అన్నట్టు అంతా ఆనక్కిగా చూడసా
గారు.

“టూ ఇయర్స్ బ్యాక్ ఏం జరిగిందంటే! కల్చున
అనే అమ్మాయిది గోల్డ్ ఛైన్ పోయింది. నరిగ్గా
ఇలానే ఎవరూ మాకు దొరకలేదన్నారు. అప్పుడు
ప్రిన్సిపాల్ గారు ఏం చేశారో తెలుసా” అందర్ని
ఓసారి కలియచూసింది.

“ఏం చేశారు..ప్రిన్సిపాల్ గారు దొంగని పట్టే
శారా?” అంతా క్యూరియస్ గా అడిగారు.

“హిస్ట్రీని విలిపించారు. ఆయన అందర్ని
హిప్పటైజ్ చేశారు. అంతే గొలుసు ఎవరు తీశారో
వెంటనే తెలిసిపోయింది.”

అందరూ అశ్చర్యంతో కళ్ళు పెద్దవి చేసి
చూశారు.

“ఆ అమ్మాయిని ప్రతి క్లాస్ రూంకి తీసికెళ్ళి
దొంగగా పరిచయం చేశారు. ఆ తర్వాత
అమ్మాయి కాలేజీ మానేసింది. అది వేరే విషయం.

ఈసారి ఆయన్ని పిలుద్దాం అన్నారు ప్రిన్సిపాల్
గారు. సాయంత్రం ఏడుగుంటలలోపు అవి దొరికితే
సరే. లేదంటే హిప్పటైజ్ కావడానికి రెడీగా
వుండండి” ఆమె లెసన్ బిగిన్ చేసింది.

సాయంత్రం స్టడీ అవర్స్ లో ఏడులోపే ‘సారీ’
అని రాసిన పేపర్ లో ఇయర్ హ్యాంగింగ్స్ చుట్టిన
పేపర్ వుండ అరవింద ముందు పడివుంది. అర
వింద ఆనందానికి అంతు లేదు.

దొంగ తెలివికి అశ్చర్యపోయినా..తను కల్పించి
చెప్పిన కల్చున..హిస్ట్రీని కథవల్ల దొంగ దొరక్క
పోయినా వస్తువులు దొరికాయి అది చాలు అను
కొంది ఆలోచనలో మేడం.

-కె.విజయలక్ష్మి (బావట్ల)